

του δὲ φαινότανε σχεδόν, κουκουλωμένος, καθὼς ἦταν, ὡς τὴ μύτη, μὲ δύο μάτια πονηρά, σατανικά — μάτια διαβόλου πού γυροῦναι λεία, ἢ πλοῦσιον πού ζητεῖ μιὰ διασκέδαση... Τὸν σοκόντησε μὲ τρόπο στὸν ἀγκώνα. Μιὰ στιγμή, μετρηθῆκαν μὲ τὰ μάτια — ὁ ἕνας θλιβερός, κακοντυμένος, ὁ ἄλλος ζωηρός, καλοφρεμισμένος, μὲ τὸ παλτό του καὶ τὰ πέτσινα τὰ γάντια του.

«Πεινάς; τοῦ λέει, σφιγριχτά, σὶ' αὐτί. Βάνω στοίχημα πὼς εἶσαι νησιτικός! Ἐλα μαζί μου, καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνει...».

Τραβῆζανε μαζί πὺρ πέρα, στὸ σκοτάδι. Ὁ ἕνας βιάζετο μὲ βῆμα σταθερὸ — ὁ ἄλλος πήγαινε κοντὰ του σασιτισμένος, μὴν ξαίροντας μὲ ποῖον ἔχει νὰ κάνει, ἀλλὰ καὶ περιέργως συνάμα, μὲ τὰ χέρια παγωμένα, καὶ χωμένα μέσ' στὶς τσέπες τοῦ πανταλονιού του.

Ἀφοῦ προχώρησαν ὡς τὴ γωνιά, ὁ ξένος ξαφνικά σταμάτησε, ξεκουμπωσε τὸ πανοφόρι του, ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του καὶ τραβώντας ἕνα κατσάριζο, τὸ κούνησε στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ μυστηριώδη:

«Ἀπόψε, ξαίρεις, ὅλος ὁ κόσμος παίζει. Πήγαινε νὰ τὸ παίξεις: θὰ κερδίσεις. Ἔπιτα στὴν πρώτη λέσχη πού θὰ βρεῖς, καὶ παίξε το, χωρίς νὰ λογαριάσεις... Μ' αὐτό, θὰ γίνεις πλούσιος ἀπόψε, νὰ τὸ ξαίρεις!...».

Ἰθῆσε βιαστικά στὰ δάχτυλά του, καὶ προτοῦ προφτάσει νὰ συνέλθει, τραβῆξε καὶ χάθηκε στὴ νύχτα, σὰ σιὰ... .

Ἐμεινε στὴ θέση του, σὰν ἀπολυθωμένος. Κοιτοῦσε καὶ ξανακοιτοῦσε τὸ μαγικὸ ἐκεῖνο κατσάριζο, καὶ σχεδὸν δὲν πίστευε στὰ μάτια του! Ἐβγαλε πολλὴν ὥρα νὰ σινιέται... Ἀφοῦ συνήλθε, τὸβιάζε στὰ πόδια. Ἐτρεξε, γραμμῆ, στὸ καφενεῖο, πού σύγκραζαν οἱ φίλοι του.

Δὲ βῆκε παρά κάποιον πατριώτη του — τὸ μόνο πρόσωπο πού τοῦτρυγε μπροστά του, πού ἀπὸ κείνον ἔμαθα καὶ γώ, ὅλες τὶς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ιστορίας. Μὲ φωνὴ τρεμουλιασῆ, λαχανιασμένῃ, τοῦ διηγήθηκε τὴν περιπέτειά του. Τὸν συμβουλευθῆκε τί ἔπρεπε νὰ κάνει. Ἐκεῖνος τοῦδωσε κοράγιο: «Δοκίμασε τὴν τύχη σου, τοῦ λέει. Στὸ ζάτο-ζάτο τῆς γραφῆς, τί χάνεις; Μπορεῖ καὶ νάνα ἐξ Θεοῦ, ποὺς ξαίρει... Μὴν κἀθεσαι, καὶ τρέχα! Θὰ ῥθῶ καὶ γώ μαζί σου...».

Ἀνέβηκαν μαζί σὲ κάποια λέσχη. Ἡ καλὴ τύχη φάνηκε ἀμέσως. Μέσα σὲ λίγες βόλτες παιχτιοῦ, τὸ κατσάριζο ἔγινε χιλιάριο. Αὐτὸ τοῦδωσε θάρρος νὰ παίξει μέσ' στὰ δία. Ἡ καλὴ τύχη ἐξακολούθησε. Οἱ χίλιες ἔγιναν πεντέμισο χιλιάδες. Ὁ παγκέρως κατέβασε τὰ μοῦτρα του. Οἱ ἄλλοι παίχτες ἀρχίζαν νὰ τὸν λοξοκοιτᾶνε. Κατάλαβαν πὼς ἔπρεπε νὰ φύγουν. Κατέβηκαν κ' οἱ δύο, σὰ μεθησμένοι. Πήγαν ἐν' αὐτοκίνητο, στὶς δώδεκα τῆ νύχτα, καὶ τραβῆξαν, γραμμῆ, γιὰ τὸ καζίνο.

Μέσ' στὸ αὐτοκίνητο, πού τρέχει σὰν τρελλό, δὲ βγάνει κανένας τοῦς μιλιά. Ἐἶνε σὰ νευροσπαστα τῆς μοίρας, πού ὑπακούουν στὶς διαταγές τῆς. Δὲν τοῦς μένει καιρὸς γιὰ σιζητήσεις.

Ἐπειτ' ἀπ' ὀλόκληρο ταξίδι, φθάνουν, ἐπιτέλους, στὸ καζίνο. Λόγω τῆς ἡμέρας, ἕνα πληθὸς αὐτοκίνητα — ἰδιωτικά τὰ περισσότερα — βρισκονται σὲ παράταξη στὴν πόρτα τοῦ καζίνου. Καθὼς μπαίνουν μέσ' στὴ σάλα τῆς ρουλέττας, πλημμυρισμένῃ ἀπὸ φῶτα κ' ἀπὸ κόσμο, κακοντυμένοι καὶ χωρίς κολάρο, δία τὰ μάτια κορφώνονται ἀπάνω τους. Ἐνα λεπτό, εἰρηνικὸ χαμόγελο, τοῦς ὑποδέχεται ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Ἐκείνοι, ὁμως, δὲν τὰ βλέπουν δι' αὐτά. Πάει καὶ κάνει τὰ χιλιάδικά του μάγκες, καὶ παίρνει θέση τοῦ τραπέζι τῆς ρουλέττας.

Ἡ ρουλέττα βρίσκεται στὸ φόντο τῆς. Ρίχνει δία τὰ λεφτά του σ' ἕνα νοῦμερο. Τὸ νοῦμερο κερδίζει. Ξαναβάζει, καὶ ξανακερδίζει. Βάζει στὸ δεκαπέντε, καὶ κερδίζει. Βάζει στὸ τριάντα, καὶ κερδίζει. Ξαναβάζει στὸ τριάντα, καὶ κερδίζει. Δὲν προφταίνει νὰ μαζεύῃ μάγκες. Βάζει στὴν τύχη, χωρίς νὰ λογαριάσει. Ὅλα τὰ μάτια τὸν κοιτᾶνε μ' ἀπορία. Καὶ τὸ πὺρ παράξενο, μόνος αὐτὸς κερδίζει. Οἱ ἄλλοι δλοῖ βοῖσκονται χαμένοι. Οἱ μάγκες, τώρα, κάνουνε μπροστά του πηραιμίδες...

Γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, σὲ λίγη ὥρα μάζεψε καὶ γώ δὲν ξαίρω πόσα. Ἐχε χάσει τὸ λογαριασμό. Ὅσα παίρνει, τὰ ξαναποτῆρει. Οἱ ἄλλοι παίχτες, γύρω του, τὰ χάνουν. Μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, οἱ τοῖμρηότεροι, δοκιμάζουν νὰ τὸν παρακολουθήσουν, καὶ ποτᾶνουν στὰ δικὰ του νοῦμερα, βάζοντας τεράστια ποσά. Ἐκεῖνος, ὁμως, φεύγει διαρκῶς — κ' ἡ τύχη τρέχει διαρκῶς μαζί του. Σὰ νὰ τὸν ἔχει πάρει τὸ κατόπι, καὶ λαχανιάζει γιὰ νὰ τὸν προφτάσει. Ἐχει χάσει τὴ συνείδηση τὸν γύρω. Μέσ' στὴν ἀγωνία του, ὁ ἰδρωτὰς τρέχει ποταμὶ ἀπ' τὸ μέτωπό του. Ἀλλὰ δὲ σαλεύει ἀπ' τὴ θέση του. Ὁ σύντροφός του στέκει ἀπὸ πίσω του. Ἐνα πληθὸς εἶναι μαζεμένο, καὶ παρακο-

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΗΤΡΙΕΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ ΣΥ...

(Ἀνέκδοτα)

Ποῖος εἶσαι σὺ πού στάθηκες πεισματικά μπροστά μου,

καὶ τὸν ματιῶν σου τὰ πετράδια

σὰν πυροφωμένα κάρβουνα ξεσκίζουν καὶ τριποῦν

τὰ τριδιπλά μου τὰ σκοτάδια;

Ποῖος εἶσαι σὺ πού τάραξες βαθεῖα τὴ μοναξιά μου;

Δὲ βλέπεις ἀπ' τὸν κόσμο αὐτὸ πὼς εἶμαι περὶ φευγάτη;

Μήτε γυροῦν τίποτα, μήτε μπορῶ νὰ δώσω.

Τὰ φλογισμένα μάτια σου τοῦ ζάκον μὲ ποῦν.

Καὶ μοναχὰ τὸ χέρι νὰ σ' ἀπλώσω,

θάνα κ' αὐτὸ μιὰ βδελυρῆ, πού δὲ μοῦ στέζει, ἀπάτη.

Τὸ νῆμα μου τὸ σάβανο μού τὼλωσε ἡ ψυχὴ μου.

κ' ἔπεσε ἀπάνω του βαρὺς τῆς λησμονιάς ὁ λίθος.

Τὰ γῆινα τὰ στολῖδια μου ξεφτίσανε κ' αὐτά,

κ' εἶν' ἡ καρδιά μὲ τὸ τέτοιο βῆθος!

Φύγε, τὸ δρόμο τώρα περὶ θὰ πάρω μοναχὴ μου.

Εἶμαι τοῦ ἴδιου μου ἑαυτοῦ μὴ ἀνάλαφρο σιὰ,

νεράκι π' ἀγοσόνουμαι μακρὰ ἀπὸ τὴν πηγὴ μου.

Γύρῃσε πίσω, ἐγὼ τραβῶ γιὰ τ' ἄβια τὰ νησιά.

Κ' ἂν μοῦ τραπέει τὰ σπλάχνα μου τοῦ πόθου σου ἢ ματιὰ,

τοῦ ζάκον! σάλα αἰμάτινη δὲν τρέχει ἀπ' τὴν

(λήγη μου.

ΕΦΤΑΣ' Ο ΥΠΝΟΣ

Ἐφτας' ὁ ὕπνος, νάτος, ἔχει ἀράξει
 στῆς κάμαράς μου τὸ βαθὺ σκοτάδι,
 στὸ νοῦ μου τώρα βάλλισμο θὰ στάξῃ,
 κ' ἡ λύπη τῆς καρδιάς μου θὰ νυστάξῃ
 κάτω ἀπὸ τῆς φτεροῦγας του τὸ χᾶδι.

Ὅπου καὶ νὰν τὸ βροῦδι αὐτὸ θ' ἀφῆσω
 γιὰ κάποιο φῶς ποῖος ξαίρει ποῖο ἄλλον κόσμοι,
 τοποεῖα παραδείσεια θ' ἀτενίσω
 κ' ἴσως γιὰ λίγη ὥρα νὰ εὐτυχήσω
 μέσα στο φῶς, ποῖος ξαίρει, τοῦ ἄλλου κόσμοι.

Μιὰ τέτοια ἀνταμοιβὴ μ' ἀξίζει, Θεέ μου,
 γιὰτὶ εἶμαι ἀπόψε τόσο πονεμένη
 καὶ μόνῃ, ὅσο δὲν ἦμουνε ποτέ μου,
 πλάνευαι τὴν ψυχὴ μου ὀλίγο. Θεέ μου,
 πὺρ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀλήθεια παιδεμένη.

Μ' ἄγγιξε ὁ ὕπνος; ὅλη ἡ ἀγωνία
 τῆς ὑπαρξῆς μου ἔχει ἀνανητήσει.
 Τὸ αἶμα μου σταλάζει μ' εὐρυθυμία,
 καὶ νοιώθω ἀπ' τοῦ παλμοῦ τὴν ἀτονία
 πὼς ἔχει γιὰ τὰ πάντα ἀδιαφορήσει...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

σε. Ἐνας ἄγγος τοῦς ἔχει πάρει ὅλους. Ἐνας-ἕνας, οἱ παίχτες ἀποσφόνονται. Κ' ὅλοι αὐτοὶ οἱ παίχτες πού τραβοῦνται, εἶνε τραπέζιτες, μεγαλέμποροι, ἐφοπλιστές, χρηματιστές, κερφαλαιοῦχοι...

Κ' ἡ ρουλέττα γυρίζει διαρκῶς. Καὶ τὸ μεθῆσι ἔξακολουθεῖ. Θὰ πλησιάξῃ τὸ ἐκατομμύριο. Ἴσως καὶ νάχει φτάσει παραπάνω. Χωρὶς νὰ κἀλοσκέπτεται τί κάνει, ποτᾶνει ὄλο τὸ ἐκατομμύριο. Καὶ σ' ἕνα δευτερόλεπτο, τὸ χάνει!...

Θέλετε, τώρα, νὰ σᾶς τελειώσω τὴν ἱστορία τοῦ φτωχοῦ αὐτοῦ παιδιοῦ, πού γυροῦσε γυμνὸ καὶ νησιτικὸ, δίχως νάχει ποῦ νὰ γύρει τὸ κεφάλι — τοῦ μοιραίου καὶ παράξενου παιδιοῦ, πού γιὰ μιὰ στιγμή ἔγινε πλούσιος, κ' ἔμεινε πάλι, ξαφνικά, χωρίς δεκάρα;...

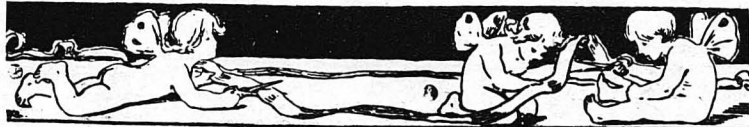
—Ναί, ναί, φώναζαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

—Μόλις σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι τῆς ρουλέττας, ἔφριξε μιὰ ξεροὴ ματιὰ στὸν κόσμο, καὶ τραβῆξε ἀμύλητος στὴν ἔξοδο. Τὰ μάτια του δὲν εἶχαν χαμμῶν ἔκφραση. Ὁ σύντροφός του θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσει, ἀλλὰ τὸν ἔχασε μέσ' στὸ σινωτισμό. Ἐλεγε, μέσ' στὴν ἀμχανία του, πὼς θὰ τὸν περιεμεν ἀπόξω. Κοίταξε στὴν αὐλή, καὶ δὲν τὸν βρῆκε. Αὐτὸ τὸν ἔβανε σὲ κάποιες ὑποψίες. Ἐπτε τοῦς φόβους του σὲ κάποιο νοματάραχ. Ὁ νοματάραχ στὶς ἀρχές, δὲν ἔδωσε καὶ τόση σημασία. Ἀλλὰ, στὸ τέλος, ἀνησυχῆσε καὶ κείνος. Ἐπτε στοῖς πέντ' ἔξῃ χοροφύλακες, νὰ πάρουν σβάνα δία τὰ τριγύρω. Ὅλη τὴ νύχτα ἔψαζαν παντοῦ. Ἐπιτέλους, τὰ χαράματα, τὸν βρῆκαν...
 —Ἄ, τὸν βρῆκαν! φώναζαν μὲ μιὰ φωνὴ οἱ ἄλλοι.

—Ναί, τὸν βρῆκαν, τὸν βρῆκαν, φωνικά! Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν τὸν βροῦν! Ξαναεἶπε μελαγχολικά ὁ ἀνθρώπος μὲ τὰ χροματιστὰ γυαλιά. Ἀλλὰ πὼς τὸν βρῆκαν, δὲ ρωτᾶτε: τὸν βρῆκαν κρεμασμένο σ' ἕνα δέντρο...
 ΝΑΠ. ΛΑΠΛΩΤΗΣ

Ἡ κ. Μυρτιώτισσα.

Ολο τὸ προσωπὸ τῆς λέσχης τὸν παρακολουθεῖ μ' ἀνησυχία. Οἱ διευθυντές ἔχουν χλωμά-